

Medžiotojai/Hunters #1

Marion Zimmer Bradley

RAUDONOJO MĖNULIO MEDŽIOTOJAI

Knygute.lt

Marion Zimmer Bradley

**RAUDONOJO MĖNULIO
MEDŽIOTOJAI**

Medžiotojai/Hunters #1

Mokslinis-fantastinis romanas

Nuotykių ieškotojas Deinas
Maršas nė sapnuoti nesapnavo,
kad kosmose ištis egzistuoja
priešiškos gyvybės formos. Bet
pagrobtas iš Žemės, jis drauge
su išmintinguoju driežu Arataku
ir dviem nelaimės draugėm
atsiduria Raudonajame
Mėnulyje, kur kiekvienas
atvykęlis tampa čionykščių
medžiotojų grobiu...

Iš anglų kalbos vertė
IRMINA DOMEIKIENĖ

Marion Zimmer Bradley
HUNTERS OF THE RED MOON
Hunters #1

New York, DAW books, 1986
Copyright © by Marion Zimmer Bradley, 1975
Cover art Copyright © by Boris Vallejo, 1990
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2025

Regis, šviesos dėmelė švytėjo toje pačioje vietoje jau pakankamai ilgą laiko tarpą. Deinas Maršas sėdėjo "Jūrų klajūno" denyje, pasidabinęs tik šortais ir laisvai krintančiais marškiniais, pridengiančiais saulės nusvilintus pečius.

"Saulės zuikutis ant lėktuvo sparno, - pagalvojo jis, įsižiūrėdamas į nejudrų taškelį. - Pirmasis priminimas apie civilizuotame pasaulyje esančią gyvybę. Žinoma, skraidančios žuvys ir delfinai - taip pat gyvos būtybės. Prie jų galima priskaičiuoti ir krevetes, ir planktono mases. Bet tai visai kas kita. Šį kartą, be jokios abejonės, aš matau žmogiškos, protingos, gyvybės ženklą.

Betgi aš esu nuošaly nuo oro bei vandens kelių. Paskutinis laivas, kurį man teko matyti, buvo tankeris, ir tai nutiko prieš devyniolika dienų".

Tuomet Deinas pagalvojo, jog tai gali būti ir ne lėktuvas. O kas gi dar?

Maršas pamėgino įsivaizduoti keleivius: vyriškius dalykiškais kostiumais ir kailiniuotas damas, nerūpestingai išsitiesusias eilėmis išrikiotuose krėsluose. Netgi įmanoma, kad ke-

leiviai, atsidūrę už aštuoniolikos šimtų mylių nuo artimiausios pakrantės, nuobodžiaudami spokso į teleekraną, technikos progreso pasiekimų dėka galėdami pasimėgauti kokiu nors filmu. Ne taip kaip prieš du šimtus metų, kai dvidešimt du vėjų nugairinti, bado ir troškulio nukamuoti žmonės, vadovaujami kapitono Blajaus, įveikė šį atstumą per savaites ir mėnesius. Dabar viskas kitaip. Sėdėdamas patogiamė kompanijos "Pan-Ameriken" laimerio salone, jūs nieko daugiau ir nespėsite, tik pasižiūrėti kokį nors filmiūkštį ir išlenkti kelias taureles. "Jau ko neatsisakyčiau, tai svaigalų. Tiesiog dabar išgerti stiklą kokio nors gėrimo su ledu!" - pagalvojo Deinas. Žinoma, "Jūrų klajūnas" buvo geras laivas, žinoma, jame buvo ir virtuvė su produktų bei gėrimų atsargomis. Bet Maršas norėjo, kad stiklą jam paduotų viena iš tų ilgakojų stiuardesių, kurios, eidamos tarpueiliais, taip nuostabiai siūbuoja šlaunimis.

"Velniai jį rautų! Tas lėktuvas stovi vienoje vietoje. Tiesiog kybo ten, ir viskas! "

Nesitraukdamas iš savo patogaus stebėjimo punkto, Deinas ėmė spėlioti, kokį gi gamtos reiškinį jis turi garbės stebėti? Ir nusprendė, jog mato kažin kokio daikto atspindį debesyje.

Per daugelį mylių aplink Ramusis vandenynas atrodė nuostabiai tykus. Bangos neskubiai ritosi iš rytų į vakarus, ir virš visos šios begalinės erdvės bolavo vieniša tarytum pasiklydęs vaiduoklis trikampė "Jūrų klajūno" burė. Vakarop paprastai pakildavo nestiprus vėjelis, bet dabar oras beveik nejudėjo. Deinas suprato, jog derėtų atsikelti, patikrinti prietaisų parodymus, paskui nusileisti žemyn, pasigaminti valgį, o tada paruošti tinklus naktinei žūklei, bet saulė ir migdanti vandenyno ramybė vertė jį stebėti nejudantį tašką, švytintį tolumoje. Deina linksmo mintis apie tai, kad jis stebi lėktuvą, jis norėjo galvoti apie neprieinamas gražuoles stiuardeses su mini sijonėliais.

"Jau praėjo šimtas aštuoniasdešimt keturios dienos, kai aš paskutinį kartą mačiau moterį, kalbančią angliškai. Beje, ir nekalbančią taip pat. Kurių velnių man prireikė leisti vienam į pasaulio kraštą mažyčiu laiveliu? Bet aš ne pirmasis, sumanęs taip idiotiškai pasielgti".

Kažkada ši mintis Maršui atrodė gera. Na, ir kas, kad jis ne pirmasis? Mūsų laikais nieko niekuo nenustebinsi. Į Everestą įkopė, Šiaurės polių pasiekė, Žemę palei ekvatorių apėjo, tik-tai iki Mėnulio dar niekas nesugalvojo nukeliauti pėsčiomis... Galima būtų pamėginti,

prieš tai kaip reikiant pasėdėjus prie knygų ir susiradus pasiturinčių žmonių, pasirengusių paremti eilinį beprotišką projektą.

"O koks nors laimingas kalės vaikas būtinai paliks jame savo pėdsaką. Jau kam pasiseks, tai pasiseks..."

Maršas prisivertė susikaupti. Burės supleveno nuo pirmųjų nedrąsių vėjelio gūsių. Artėjo vakaras. Deinas iškėlė kliverį ir pakeitė kursą. Dabar metas pagalvoti ir apie vakarienę. Jūra rami, tad galima pasigaminti ir kokį nors karštą patiekalą, bet mintis apie tai, kokioje pirtyje teks tai daryti, atgrasino jį nuo tokio didvyriško poelgio. Deinas atplėšė krekerių pakelį ir atsidarė skardinę su sūriu. Įmetė į geriamą vandenį citrinos žirnelių ir įbėrė tenai cukraus. Visa tai - ir valgį, ir gėrimą - nusinešė į denį, ketindamas pavakarieniauti ir drauge pasimėgauti vakaro vėsa.

Šiose platumose šiuo metų laiku temdavo vėlai. Saulė raudonu kamuoliu kybojo virš horizonto, margindama nejudrų vandenyno paviršių tamsiai raudonais dryžiais. Virš jos sidabriniu rageliu žibėjo Mėnulio pjautuvas, dar aukščiau spindėjo vakarė žvaigždė...

"Ne", - toji mintis Deinui pasirodė tiesiog neįtikėtina. - "Vėl toji nelemta šviesa!"

Jis suraukė antakius, šį kartą ketindamas trūks plyš išspręsti galvosūkį. Lėktuvas? Ne, velniai rautų! Netgi prieštvaninis aeroplanas per tą laiką būtų seniai pradingęs iš akiračio. Reaktyvinis lėktuvas ištirptų akimirksniu. Palydovas? Ne, jie taip pat juda. Atmosferinis zondas? Gerai, galbūt vienas iš jų atsitiktinai nuklydo į tokią tolybę, jį iš Australijos galėjo atginti vėjas. Bet šis bjaurus daiktelis menkai tepanašus į zondą... Ne, tai ne zondas.

Maršas vėl kibo į krekerius ir sūrį, be paliovos dirsčiodamas į keistą švytėjimą, vis stiprėjantį tirštėjančios prieblandos fone. Nepažįstamas kažkas atrodė it savaime švytintis golfo kamuoliuko dydžio daiktas.

"Atmosferinis reiškiny, koks nors fenomenas? Be abejo, bet dar niekad nesu matęs nieko panašaus".

Dar truputį pagalvojęs Maršas nutarė, kad jūra jį išmokė bent jau vieno dalyko - nesistebėti. Ji visada pasirengusi mestelti tau kokią nors paslaptį. Tiems, kurių akys plačios, o ausys - stačios, nenuilstantis senis pasaulis visada su džiaugsmu parengia kokį nors linksmą siurprizą.

Maršas kuo ramiausiai mąstė ir kramtė savo krekerį.

O tuo metu daiktas didėjo. Jis išaugo iki arbatinės lėkštelės dydžio ir įgavo ovalo formą.

"Na, še tau! Veikiausiai kažkas panašaus ir vaidenasi žmonėms, kurie apsiputoję prisiekinėja, jog matė skraidančias lėkštes, tai yra, atleiskite, neatpažintus skraidančius objektus!"

Tą, kas kybojo danguje, lygiai taip pat sėkmingai galima buvo vadinti ir skraidančiu, ir neatpažintu objektu!

Jau dabar Maršas galėjo pasakyti, kad objektas išties nemenkas, nors tiksliai nustatyti jo dydį buvo dar ankstoka. Deinas it užkerėtas stebėjo į vandenyną besileidžiantį ir tiesiog akyse augantį daiktą. Nors žodis "augantis" šiuo atveju veikiausiai netiko: objektas pasirodė besąs tiesiog klaikiai, neįtikėtina, neišsivaizduojamai didelis!

"Skraidanti lėkštė? Na, jau ne. Tai tiesiog kažkoks sklandantis dangoraižis!"

Objektas pranoko vandenyno lainerių, prano ko patį didžiausią kada nors matytą tankerį, o apie jo palyginimą su lėktuvu negalėjo būti nė kalbos. Netgi didybės manija užsikrėtę rusai nestatė tokių milžinų...

Deiną apėmė baimė. Ne, tai nebuvo baimė

prieš gigantišką laivą, Maršas buvo ne toks žmogus, kad išsigąstų skraidančios lėkštės, jo baimė buvo kur kas gilesnė.

"Man ką, stogas pavažiavo? Vienatvė jūroje gali iškrėsti žmogui bjaurų pokštą..."

Maršas pamėgino įveikti jaudulį ir, ištiesęs ranką, palietė pirštais gerai pažįstamą "Jūrų klajūno" stiebą. Glotnų, viso labo prieš du mėnesius baltai nudažytą medžio paviršių jau negailestingai išėdė druska. Paties jūreivio oda sugrubo nuo nuolatinio bendravimo su laivavirvėmis ir lynais. Deinas patikrino savo pulsą - truputį padažnėjęs, bet vis dėlto pakankamai lygus. Maršas kelis kartus energingai sumirkėjo, bet keistas milžiniškas kažkas nepranyko.

"Tiek to. Vis vien žinau, kad nesu psichas. Aš nemiegu, nekliedžiu. Ir todėl, net jeigu pasaulyje ir negali egzistuoti jokia panaši išmonė, ji neabejotinai egzistuoja ir kybo antai tenai. Aš jį matau, mano akys nemeluoja, vadinasi, taip ir yra".

Ir tuomet Deinas savo samprotavimuose žengė dar vieną žingsnį.

"Vadinasi", - tarė sau jis, - "jei nė viena pasaulio šalis nieko panašaus nepagamino, tai..."

Šis objektas pas mus atskrido... iš tenai!"

Ūmai jis pajuto, kaip, nepaisant tropinio karščio, rankos ir kojos pasidengė žąsies oda. Vieną vienintelę akimirką Maršas, aplenkdamas vangius mokslininkus, tik ką pradėjusius kurpti teorijas apie tai, kas galbūt egzistuoja tenai, ūmai įsivaizdavo, kad tenai iš tiesų kažkas egzistuoja.

Ir tuomet jį it rimbą nutvilkino mintis: "O aš maniau, kad manęs jau nebelaukia tikri nuotyčiai!"

Bet iškart po jos Deina aplankė kita mintis, tarsi apliedama jį lediniu dušu. Jeigu tos būtybės taip ilgai nenorėjo, kad Žemėje sužinotų apie jų egzistavimą, tai vargu ar joms patiks, kad dabar jas stebi kažkoks tipas. Bet Maršui nesinorėjo tikėti, kad milžiniškojo laivo gyventojų ketinimai būtų nedori. O kodėl turėtų? Veikiausiai šis laivas skirtas tarpgalaktinėms kelionėms, ir negi jo keleiviams galėtų rūpėti jis, Deinas Maršas, stovintis mažos valtelės denyje? Jiems gi nuspjauti į "Jūrų klajūną" bei jo kapitoną, kaip pastarajam nuspjaut į skraidančią žuvį. (Taip, taip, taip! O ką gi jis pats daro, jei anksti rytą ant denio nukrinta tokia žuvelė? Paprastai paleidžia į jūrą, o jeigu... o jeigu nori valgyti, tai su malonumu išsi-

troškina ją sau pusryčiams).

Deino Maršo judesiai buvo greiti ir tikslūs. Jis pasistengė kuo skubiau pakeisti kursą. Smalsumas smalsumu, betverčiau visokiausius tarpgalaktinius "ryklius" stebėti iš saugesnio atstumo. Jis visiškai netroško užbaigti savo gyvenimo kokioje nors tarpgalaktinėje keptuvėje.

Maršo rankos, gniaužiančios laivavirvę, tarytum prisipildė švino. Ūmai iš kažin kur pasigirdo keistas zvimbimas ir įkyriai suskardėjo ausyse. Deinas aštriai juto, jog delsimas tolygus mirčiai, bet nieko negalėjo padaryti, jo kūnas tarytum plaukė per vatinę jūrą. Jis net nepajėgė atplėšti nuo denio kojų. Visiško nerealumo pojūtis vėl privertė Maršą suabejoti savąja nuovoka.

"Vadinasi, tai vis dėlto haliucinacija? Blogas sapnas, virstantis nakties košmaru!"

Deinas sukaupė valią ir vargais negalais pasuko galvą, kad galėtų matyti ateivių laivą. Jis stebėjo lėtai atsiveriantį liuką, iš kurio tučtuojau pasklido akinantis švytėjimas. Maršas išsitiesė ant denio, bet atkakliai stengėsi atsistoti, iš visų jėgų įtempdamas raumenis.

Tuomet denis susiūbavo, tarsi ant jo būtų

žengęs kažkas svetimas, nepažįstamas, priver-
tęs pabūgti netgi "Jūrų klajūną". Beje, visa tai
vyko tarytum jau ne su Deinu. Tai yra kažkur
jo apsvaigintos sąmonės gelmėj neramiai pul-
savo mintis apie pavojų, bet atrodė, kad jis čia
visiškai niekuo dėtas.

Viskas vyko oro ir vandens kelių nuošalėje, ir
nė vienas žmogus Žemėje nematė, kaip, pas-
kutinį kartą blykstelėjęs akinančia šviesa, ko-
ne akimirksniu pradingo milžiniškas laivas,
tarsi ištirpdamas virš viskam abejingo Ramiojo
vandenyno. Po penkių savaičių tuščią "Jūrų
klajūną", dreifuojantį banguojančiose vandens
platybėse, aptiko pramoginė jachta iš Havajų.

2

Atgavęs sąmonę, Deinas visų pirma pajuto
nepakenčiamą skausmą gerklėje. Košmare,
kuris jam sapnavosi, jį puolė laukiniai žvėrys, į
skutus draskantys jo kūną. Liejosi kraujas, nuo
mėsos kvapo sielon smelkėsi pirmykštis siau-
bas (liūtai, kraujo čiurkšlės, mėsos gabalai,
lavonų tvaikas). Jis atsimerkė, apsidairė ir...
išvydo dvi prie jo pasilenkusias būtybes.
(Košmaras virto tikrove! Tai buvo aukšti plokš-
čiaveidžiai padarai su liūtų karčiais, labai

menkai tepanašūs į žmones!) Adatos toliau smaigstė gerklę. Maršas krustelėjo. Tiksliau tariant, pamėgino tai padaryti, bet sumedėję raumenys nepaklausė. Jis norėjo surikti, bet ir iš to nieko gero neišėjo. Gerklę sugniaužė spazmai.

Galiausiai Maršas suprato esąs surištas, tiesiog suvystytas. Apie jokių judesį negalėjo būti nė kalbos.

"Niekšai! Jie mane kankino!"

Jis atsargiai sumerkė vokus, paskui, užgniaužęs baime, vėl juos atmerkė. Gerklę tarytum užšaldė, atlikę anestezuojančią injekciją. Skausmo nebeliko. Maršas pagalvojo, kad nepažįstamieji kažkodėl daro jam balso stygų operaciją. Liūtiškosios būtybės turėjo rankas, primenančias žmogiškąsias, ir savo naguotomis letenomis kažką darė Deino gerklei. Skausmo jis nejuto, tik keistą stingulį. Vadinausi, kad ir kokie buvo grobikų ketinimai, Maršas jokių būdu negalėjo sustabdyti jų įgyvendinimo. Ir ar vertėjo? Jie naudojami narkoze, o tai reiškia, jog neketina kenkti savo belaisviui.

Jis apsidairė. Į patalpą liejosi niūri blausi šviesa. Nuo pertvarų karojo keisti metaliniai prietaisai....